

Parti, som vilde gøre noget effektivt for de store Byerhverv, for Industrien, og Socialdemokratiet om at styrte Regeringen? Døden skal jo imidlertid have en Aarsag, og det ærede Medlem Hr. Korsgaard skulde i Dag dække over sit Partis Uenighed med Hensyn til disse Lovforslag.

Forholdet er dette, at det konservative Folkeparti ganske, som Hr. Korsgaard udtalte, saa bort fra de Ønsker, som var kommet fra Erhvervslivet. Det ærede Medlem Hr. Korsgaard sagde, at man maatte se bort fra de Ønsker. Jeg vil sige til det konservative Folkeparti: Naar de Ønsker, som kom fra Restauratørerne med Hensyn til Beskatningens Form, faldt nøje sammen med den højtærede Finansministers Ønske, og naar denne Maade tillige var den, som man fra alle Sider formener maatte foretrækkes af Publikum, fordi det var den billigste Maade for Publikum, skulde man dog mene, at denne Beskatningsform var blevet valgt. Men den er ikke blevet valgt. Det ærede Medlem Hr. Korsgaard ser bort fra de 95 pCt. af Restauratørernes Ønsker, ser bort fra Publikums Ønsker, ser bort fra Finansministerens Ønsker. Det ærede Medlem Hr. Korsgaard foretrækker at gaa bort fra dette og gaar imod Erhvervslivet og imod Forbrugerinteresserne, og han bruger disse mange Ord for at dække over, hvorledes han og hans Parti under denne Skattelovbehandling har svigtet deres Løfter forud for sidste Valg til deres Byvælgere, de, som har givet Partiet Titusinder af Stemmer Landet over; han bruger alle disse mange Ord for at dække over, at de svigter deres Program. Der blev intet af Brugsforeningsbeskatningen, det Programpunkt gik ud. Hvorfor gik det ud? Jo, det blev sagt her i Salen, at den højtærede Finansminister for at yde sin Medvirken til Gennemførelsen af en Brugsforeningsbeskatning, dette Retfærdighedskrav, som er rejst af den næringsdrivende Mellemstand, havde stillet som Betingelse, at alle politiske Partier ydede deres Medvirken. Det kunde ikke opnaas, og da dette ikke kunde opnaas, svigtede det konservative Folkeparti deres Vælgere, deres Mellemstandsvælgere ude over Landet.

Formanden: Det er som bekendt ikke Brugsforeningerne, der er til Behandling.

H. O. Hansen: Nej, men det er Motiveringen. Man svigtede. Men er der Tale om en Restaurationsskat eller en Chokoladeskat, saa siger det konservative Folkeparti: Vi tager intet Hensyn til, om der

kan blive Medvirken fra Erhvervenes Side eller fra vore Vælgere, vi gaar ganske roligt med. Man kan godt være med til at gennemføre en saadan Skat med et knebent Flertal i dette høje Ting.

Saaledes er det konservative Folkepartis Stilling: Svigten af Erhvervslivet paa alle Omraader. Vi har nu gennem disse Lovforslags Behandling og det konservative Folkepartis Svigten paa disse Omraader faaet at se, hvad konservativ Politik er. „Nationaltidende“ skrev i en Artikel den 2. December i Fjor, at konservativ Politik var Byerhvervs politik. Byerhvervenes Vælgere vil nok vide at paaskønne konservativ Politik, de vil nok vide at paaskønne en saadan Erhvervs politik, hvor man intet som helst Hensyn tager til det almindelige Erhvervslivs Ønsker, kun paa eet Omraade har der været taget Hensyn til et enkelt Erhverv, nemlig det, som det ærede Medlem Hr. Pürschel var Talsmand for i forrige Uge, Krigsmandserhvervet.

Jacob Christensen: Der er et gammelt Ord, der siger, at man kan ikke have Fred længere, end Naboen vil. Jeg sad før i Ro og Mag og nød det ærede Medlem Hr. Korsgaards Veltalenhed, og pludselig blev jeg draget ind i denne Debat, som jeg ikke havde agtet at blande mig i. Det ærede Medlem vilde gøre Forsøg paa at gøre mig til Talsmand for den Opfattelse, at de direkte Skatter nu havde naaet en Højde, der ikke taalte Forhøjelse, og han henviste til en Udtalelse, jeg fremkom med her i Tinget den 25. Januar. Det var Lovforslaget om Ændring i Reglerne for den mellemkommunale Beskatning, der da var til Behandling, og det, jeg udtalte, var, at takket være den Skatteordning, der findes ude omkring i Kommunerne, var de direkte kommunale Skatter i adskillige Kommuner naaet op paa en ganske foruroligende Højde. I den Anledning søgte det ærede Medlem at tage mig til Indtægt, idet min Opfattelse skulde være den, at de direkte Skatter overhovedet ikke kunde taale at forhøjes, altsaa heller ikke Statskatten. Jeg tog straks efter Ordet og udtalte følgende, som jeg med den højtærede Formands Tilladelse skal oplæse: „Helt anderledes stiller det sig, naar man taler om Statsskatterne, fordi Staten er saa heldig stillet, at den har hele Landet, samtlige Skatteydere, at operere med; og dér kan jeg ikke erkende, at vi absolut skulde have naaet Toppunktet, at det ikke skulde kunne være muligt at forhøje Stats-